

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑΣ

Τί είνε πάλιν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ποῦ νιστάζουν διαρκῶς; Πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον, νιστάζουν. Ἀνεβαίνουν εἰς τὸ τράμ, νιστάζουν. Παρευρίσκονται εἰς μίαν δημοσίαν συνάθροισιν, νιστάζουν. Ἄρχει, τέλος, νὰ καθήσουν εἰς μίαν καρέκλαν διὰ νὰ νιστάξουν καὶ τὸν πάρουν δίπλα. Εἰς τὸ θέατρον προχθὲς συνήντησα ἕνα ἀπὸ τοὺς νισταγμένους αὐτοὺς ἀνθρώπους. Μόλις ἐτοποιητήθη εἰς τὴν ἔδραν του, ἤρχισαν τὰ μάτια του νὰ παρουσιάζουν ἕνα κακόζηλον ἡλιοδασίλεμα. Ἔως οὗτο ἐκλείσαν ὀριστικῶς. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ξυπνήσῃ πρὸ τοῦ τέλους τῆς παραστάσεως. Ὅπως καὶ ἐγείνε. Ἐτελείωσεν ἡ παράστασις καὶ ἐξύπνησεν ἐκπληκτος, διότι ἔβλεπε τὸν κόσμον νὰ ἀπέρχεται. Ἴσως νὰ εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ παραταθῆ ἡ παράστασις διὰ νὰ χορτάσῃ καθολοκληρίαν τὸν βαρὺ γλυκύ του. Σημειώσατε δὲ ὅτι δὲν ἦτο βράδυ διὰ νὰ δικαιολογηθῆ κάπως ὁ ἐπικαρέκλιος αὐτὸς ὑπνος. Ἦτο ἀπόγευμα καὶ ὁ ἄνθρωπος τὸ ἀπόγευμα κάθε ἄλλο σκέπτεται παρὰ νὰ κοιμηθῆ. Ὅσοι ἔμωσ ἔχουν τὸν ὑπνον στὴν τσέπη των, δὲν χρειάζονται ὥραρια. Κοιμοῦνται σὲ κάθε ὥρα. Ἐχουν, βλέπετε, οἱ ἄνθρωποι πλεόνασμα ὑπνου, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ καταναλωθῆ.

Εἰς τὴν Πόλιν ἐγνώρισα ἕνα καλὸν Γάλλον κριτικὸν — θὰ τὸν ἀναφέρω μὲ τὸ ὄνομα διὰ νὰ μάθῃ ἄλλοτε νὰ μὴ κοιμᾶται παντοῦ — τὸν κ. Ντέ λὰ Ζονκιέρ, ὁ ὅποιος ἐπήγαινε εἰς τὸ θέατρον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ κατὰ καθήκον τὴν παράστασιν καὶ ἀπεκοιμᾶτο εὐθὺς μετὰ τὴν πρώτην πράξιν. Ἐγνοεῖται ὁμοίως ὅτι τὴν ἐπομένην ἐδημοσιεύετο εἰς τὸ φύλλον του ἡ κριτικὴ του, πολλάκις τρώγουσα μίαν ὀλόκληρον πυκνωτυπωμένην στήλην. Καὶ τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ἡ κριτικὴ του διεκρίνετο διὰ τὴν ὀρθότητα καὶ αὐστηρότητά της. Τώρα πῶς ὁ ἄνθρωπος κατώρθωνε νὰ κρίνῃ ἔργον, τοῦ ὁποίου μόλις καὶ μετὰ βίας ἔβλεπε μισὴ μερίδα μόνον, αὐτὸ ἦτο εἰς ὅλους μυστήριον. Νὰ μὴν ἐκοιμᾶτο καὶ νὰ εἶχεν ἀπλῶς κλειστά τὰ μάτια του, ἀδύνατον. Εἰς ἐπίμετρον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὑπνου του, μύτη καὶ στόμα ἐπαιζον «ἀ κὰτρ μαιν» μὲ πολὺ ἐνοχλητικὴν ἐκτέλεσιν. Ὁ ἀθεόφοβος ἕνα βράδυ

ἐπῆγγε νὰ ἰδῆ τὴν Σάρρα Μπερνάρ καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποκοιμηθῆ καὶ εἰς τὴν «Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις» ἀκόμη! Ὅταν ἐξύπνησεν ἦτο φρέσκος, δροσερὸς, ἀνθηρότατος. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι ἡ παράστασις εἶχε τελειώσει. Λέγουν καὶ διὰ τὸν Σαρσαι ὅτι ἀπεκοιμᾶτο πολλάκις εἰς τὴν παράστασιν. Καὶ ὁμοίως αὐτὸ δὲν τὸν ἠμπόδιζε ἀπὸ τοῦ νὰ γράφῃ τὰς θαυμασιωτέρας κριτικὰς.

Ὅταν βλέπω ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ κοιμοῦνται ὅταν καὶ ὅπου τύχῃ, ἐνθυμοῦμαι τὸν μακαρίτην τὸν Σαγιώρ, ὁ ὅποιος, νευρικὸς καὶ ὀλιγοῦπνότατος, μοῦ ἔλεγε συχνὰ μὲ βαθὺ παράπνο :

— Γιατί νὰ μὴ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ κοιμοῦμαι σὰν κι' αὐτοὺς ποῦ κάθονται σὲ μιά καρέκλα, ἀκουμποῦνε τὸ κεφάλι τους στὸ χέρι τους καὶ ζαχαρώνουνε μὲ τὸν ὑπνο; Θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν τὸ κατώρθωνα.

Ὁ Σαγιώρ ἐξοῦσε μὲ τὸ διαρκὲς αὐτὸ παράπνο. Μέχρι τοῦ θανάτου του δὲν ἐγνώρισεν τὸν πρόχειρον ὑπνον. Ἐὰν κατώρθωνεν ἢ ἀποκοιμηθῆ, ἔστω καὶ μίαν φοράν, ἐπάνω εἰς κάθισμα, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐφευγεν ἀπὸ τὸν κόσμον πολὺ εὐχαριστημένος.

Δὲν ἤξεύρω ἐν βλάβῃ τὸν ὀργανισμόν ἢ συχνὴ αὐτὴ πλαστογραφία τοῦ θανάτου. ἤξεύρω μόνον ὅτι οἱ ὑπναράδες εἶνε πολὺ ἐνοχλητικοὶ ὁσάκις τυχαίνει νὰ ρουχαλίζουν. Ἐφ' ἔσον ὁμοίως οἱ δύο αὐτοὶ ἀρτίσται — ἡ μύτη καὶ τὸ στόμα — δὲν συντρέχουν τὸν Μορφέα εἰς τὸ ἔργον του, οἱ ὑπναράδες εἶνε ἀνενοχλητὰ ὄντα, ὡς ἄνθρωποι δὲ εὐρίσκονται εἰς μίαν οὐδετέραν κατάστασιν. Διότι, ἀδρανικοὺντες σχεδὸν συνεχῶς δὲν προφθάνουν νὰ κάμουν οὔτε κακὸν ἄλλ' οὔτε καλὸν εἰς τὴν ζωὴν των. Ἐὰν πρόκειται νὰ κριθοῦν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, θὰ καταδικασθοῦν ἐρήμην, διότι ἐρήμην ἔζησαν καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐὰν δὲ ἐκοιμήθησαν πολὺ ἐδῶ κάτω, πόσον μᾶλλον δὲν θὰ κοιμηθοῦν εἰς τόπον χλοερὸν, εἰς τόπον ἀναπαύσεως, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ξυπνήσῃ ποτὲ, οὔτε μισὸς φύλλος ἀκόμη, διότι καὶ οἱ φύλλοι θὰ κοιμοῦνται. . .

ΑΡΙΣΤΟ

